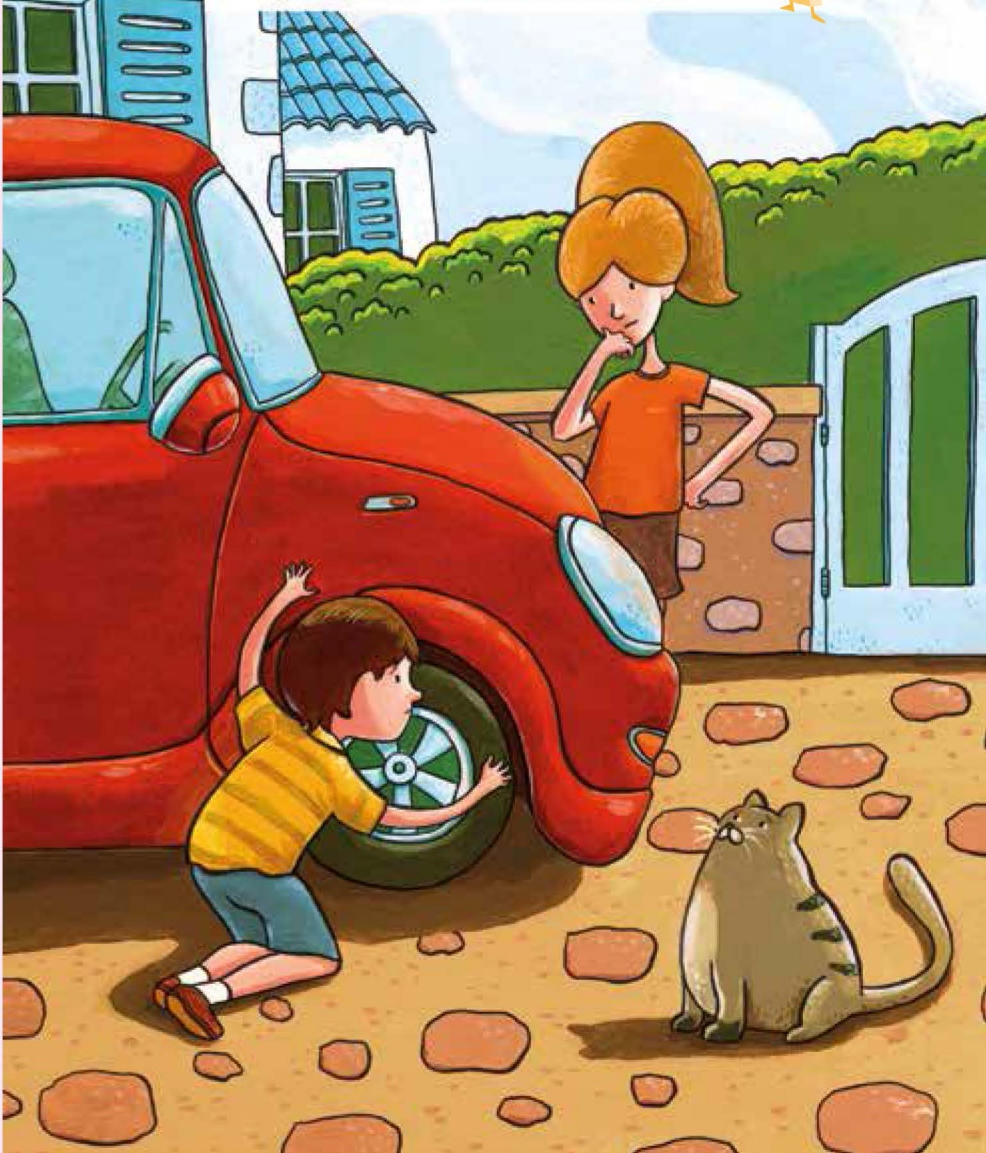

EL MICALET GALÀCTIC

El misteri dels fills de Lluna

Fina Casalderrey

Dibuixos d'Octavi Navarro

1

Qui som Branca i jo?

Hola, sóc David, encara que tots em diuen Djukic perquè m'agrada llançar penals, però quasi mai faig gol.

Visc en un lloc fantàstic. Li diuen parròquia, perquè tenim un capellà i una església molt gran. Des de la meua habitació veig l'església sencera. Quan hi ha festa, també veig com els coets esclaten al cel.

Les cases no són massa altes, però tenim molts arbres que són altíssims. Quan el sol està molt de temps sense anar-se'n del cel –això es diu estiu–, els nostres arbres s'omplin de fruita.

Tots els dies passa un senyor que ven peix. També hi ha dues botigues on comprem moltes coses, encara que per a les medecines cal anar a la farmàcia.

L'escola és molt gran. La van fer en una altra parròquia, que també té capellà i església.

Ma casa està a la vora del riu, però no puc acostar-m'hi tot sol. No em deixen perquè si caic al riu, m'ofegue. Això li va passar a una senyora, segons em va dir la mamà.

Abans vivíem a la ciutat, en una casa que tenia el nom de segon A. Allí no teníem era, ni un cobert amb el terra de ciment; ni quadres darrere del cobert, ni celler, ni un soterrani molt gran, ni dues escales per a entrar per dins o per fora, ni gallines, ni gata! Cuina, bany, sala i habitacions per a dormir sí; però d'això també en tenim ací, a la part de dalt.

A més, aquesta casa té sostre. La de la ciutat, que també és nostra, té damunt cases d'una altra gent. També se'n diuen pisos.

He complit huit anys a desembre, i sé ben bé quin dia i quin any vaig nàixer. Molts amics meus ni tan sols saben l'any que van nàixer. Són un poc faves. Sóc bastant major. De tota manera, encara no

tinc barba ni bigot. Tinc els cabells castanys i un poc llargs, així no m'entra fred a les orelles encara que en faça. No m'agrada posar-me pantalons blancs. Se'ls noten molt les taques i la mamà sempre em renya.

Fa poc el papà em va dur a cal metge i li va dir que la meua estatura anava d'acord amb el pes. D'alt sóc perfecte. Si me'n puge al banc de la cuina, sóc igualet que el papà.

Crec que sóc guapo perquè ja m'han demanat moltes companyes de l'escola que fóra el seu xicot. Jo només vaig triar Branca, que és la més guapa de classe. Branca té els ulls bonics, els cabells llargs i bonics, la cara bonica, la veu bonica i també és la més llesta de totes. Sap enfilar-se pels marges sense ensenyar les bragues. Branca quasi sempre du pantalons. Bé, quan anem a una festa, de vegades, du vestit o falda i també està molt guapa.

Branca no té polls com Raquel. Un dia la mestra ens va posar colònia a tots al cap, i de Raquel començaren a eixir molts animalons, que eren polls. I tots escapàrem perquè no volíem ser pollosos com ella. Després la mestra es tornà boja, com fa la mamà quan se li n'ix la llet que té al foc. Va eixir corrent i

entrà una altra vegada amb una tovallola o una cosa així. L'enrotllà al voltant del cap de Raquel i semblava una encantadora de serps. Més tard, sense saber com, enmig de l'embolic, van desaparèixer totes dues. Nosaltres pensàrem que se les havien menjades els polls, però no, perquè la mestra va tornar i Raquel també tornà al cap d'uns dies.

A mi Raquel no m'agrada perquè a més de ser pollosa és espieta, i Branca no acusa ningú. A mi no m'acusa mai. A gener va fer nou anys. Branca és la meua xicona perquè tenim un secret a mitges, un misteri que hem de resoldre nosaltres sols. Volem practicar. De majors serem policies dels que descobrixen misteris difícilíssims.

El nostre misteri és molt misteriós perquè els meus pares, i això que són més vells que jo, clar, quan els pregunte pel cas, no tenen ni idea de què dir.

Es posen a mirar-se l'un a l'altre com si foren ximplers i només responen:

–Ni idea. No ho sabem. És un misteri.

Si pregunte als meus oncles o als pares de Branca, em diuen:

–Pregunta-ho als teus pares.

Jo no els ho torne a preguntar perquè ja sé la resposta:

–Ni idea. No ho sabem. És un misteri.

Per això vull ser policia detectiu, i Branca també. Per a descobrir el que els majors no són capaços de descobrir. Ja tenim preparat un fil de pescar, que es diu llinya, i una bossa amb serradures del gat per a aconseguir les petjades del lladre.